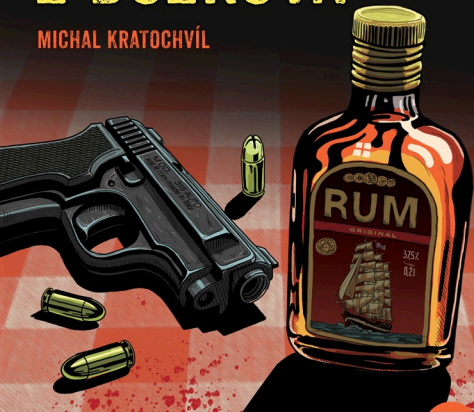

PLACHETNICE Z BOZKOVA

MICHAL KRATOCHVÍL

AUTENTICKÝ THRILLER Z PLZEŇSKÉHO PODSVĚTÍ

18+

PLACHETNICE Z BOŽKOVA

AUTENTICKÝ THRILLER
Z PLZEŇSKÉHO PODSVĚTÍ

18+

ISBN 978-80-260-9637-5

I. vydání, Praha 2017

Text a ilustrace obálky: Michal Kratochvíl

Jazyková korektura: Alena Mikulíková

Copyright © Michal Kratochvíl 2017 www.kriminalniplzen.cz

Obsah knihy je určen pouze plnoletým osobám. Kniha obsahuje necenzurované, tedy drastické, politicky nekorektní, xenofobní, sexistické, rasistické, vulgární a potenciálně psychicky nebezpečné informace. Může-li vás takové informace jakkoliv poškodit, nebo vám je méně než 18 let, knihu nečtěte. Nechce nikoho nabádat k jakémukoliv následování či praktickému opakování uvedených postupů či modelů chování. Jsou-li některé pasáže popsány určitou formou, podobnou návodu, je to čistě projev literárního stylu autora a ne nabádání ke konkrétnímu opakování uvedených činností. Proto autor nemůže přebírat žádnou odpovědnost za jakékoli trestní stíhání či obvinění vznesené vůči kterékoli osobě v důsledku použití nebo zneužití některé z popsaných technik ani za ztrátu, zranění či škodu takto způsobenou. Některé popsané techniky a postupy v knize by při praktickém použití mohly porušit zákony České Republiky, proto jsou v knize uvedeny pouze a jedině k informativním a studijním účelům. Výslovně upozorňuji, že jakákoliv nelegální činnost je závažné porušení českých zákonů. Žádná informace z této knihy nesmí být využita k páčání trestné činnosti ani zneužita proti zájmům České Republiky.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitele práv. Tato kniha je fikce inspirována skutečnými událostmi. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

OBSAH

Prolog.....	3
Kapitola 1	4
Kapitola 2	17
Kapitola 3.....	36
Kapitola 4.....	57
Kapitola 5.....	96
Kapitola 6	116
Kapitola 7	143
Kapitola 8.....	163
Kapitola 9.....	182
Kapitola 10	200
Kapitola 11	217
Kapitola 12.....	242
Kapitola 13.....	271
vysvětlivky	308

PROLOG

Plzeň, září roku 2003

„Dobrý den.“

„Brej. Copa to bude, mladej?“

„Dal bych si kávu, prosím.“

Pár štamgastů se tlumeně zasmálo. Hospodský se mírně naklonil přes pult a dlouhé zrzavé vousy přitom namočil do louže od piva. „Tady jsi v pivnici, mladej.“

Jakub Horký právě absolvoval v Plzni druhé kolo přijímacího řízení na vysokou školu, byl vyždímaný jako pomeranč ve fresh baru, a to, co viděl cestou od nádraží na univerzitu, ho zrovna moc nenadchlo. Otlučené činžáky, non-stop bary, herny, posilovny. V Praze už naplno začalo nové století, ale v Plzni ještě doznívala divoká devadesátá léta. Tady že má další tři roky studovat a žít? Potřeboval vzpruhu. „A džus náhodou nemáte?“

„Chcanky máme na hajzlu,“ zařval mu za zády nějaký štamgast.

Hospoda se otrásla smíchem a po stole zarachotila kostka.

Jakub se probral z prvotního úleku. „Hm. Tak bych si dal pivo.“

„Nejsi z Prahy?“

„A co jako?“

„Nic. A co pa za pivo?“

„A jaký máte?“

„Plzeň, vole.“

„Tak tedy malou Plzeň.“

KAPITOLA 1

Ve vlaku z Chebu do Plzně přijela mrtvola. Nebožák ještě ve Stříbře laškoval s průvodčí, a do Plzně už přijel tuhý jako týden stará vecka.

Kapitán z kriminálky Městského ředitelství Plzeň byl evidentně unavený a mrzutý chlap. Jeho nálada ještě klesla ve chvíli, když zjistil, že ten chlápek je romské národnosti. Dal si před vlakem cigáro a průvodčí ho téměř musela prosit, aby se na něj šel do kupé podívat. To, že se nejednalo o první třídu, bylo samo sebou.

Kapitán byl mrzout, ale chlapa obhlédnul. Znal za ta léta všechny špinavé triky a nedivil se ničemu. Tohle město bylo plné lidí, co by pro vyškrtaný zapalovač podřízli krk vlastní matce. Nechal ho techniky nafotit a dokouřil si venku zbytek cigára, který zvedl z výčnělku lampy, kam si ho předtím položil. Romové nikoho nezajímali, možná tak někde na malém okresním městě by se tím z nudy zabývali, ale tady? Dostat tenhle případ by bylo za trest. Táhl by se jako žvýkačka a stejně tak by se i lepil na zadnici. Vyřešit ho zdárně mohl spíše terénní sociální pracovník než detektiv. Odplivl si mezi koleje. Zazvonil telefon.

„Horký, slyším.“

„Tak co, Milane?“ ozval se jeho nadřízený major Blatný, taktéž z městského ředitelství. Blatný spadal pod plukovníka Kounského, který seděl v té velké betonové budově na krajském ředitelství v Nádražní ulici. Kounský si hlídal hlavně vlastní prdel a většinu dne flirtoval se sekretářkami, takže dokud Blatný s Horkým v městském ředitelství dělali v tichosti svoji práci a nesekali mu průsery, nechával jim dost volnou ruku.

„Jeden tuhý uzenáč. Feťák, podle doktora jasné předávkování. Říkám ti rovnou, Pavle, že ten případ nechci.“

„Musím ti to dát, nemám lidi. Stačí, aby to bylo papírově ok, na zbytek kašli.“

„Tak mi ho aspoň zjisti,“ vzdechl Horký.

Pokuřoval novou cigaretu a koukal přes troleje na budovu okresního soudu. Měl to udělat už dávno. Odejít ze služby jako nedávno jeho dlouholetý kolega. Ten správně pochopil, že jediný vděk po letech strávených ve sboru by bylo pár kostlivců ve skříni, v ksichtu další jizvy a ve vitrínce pár bezcenných fotografií s policejním prezidentem. Odejít tak do Prahy, kde by měl kapitán klid honit velké ryby, udělat se tam. V Praze je pohoda, tam bílé límečky ve velkém rozkrádají bývalé státní podniky a třesou se na evropské fondy. Jediná práce kriminalisty je odposlouchávání politiků s burgrem v ruce, ale tady v provinční Plzni, tady běželo všechno ještě postaru, špinavá kriminální galerka. Tady šlo o krk.

Odcvrnkl zbytek cigarety a zvedl vrnicí mobil.

„Čau, tak ten Lažo Michal je z Košutky a trestní rejstřík má dlouhý jako účet ze samošky. Máš volnou ruku, nějak to pořeš, hlavně mi už kvůli němu nevolej, musím jet na chatu opravit ten plot.“

Kapitán vytáhl další cigaretu. Zašmátral po zapalovači. Jeden z techniků pohotově natáhl ruku a zapálil mu.

„Kapitáne, je nafocený. Blitky na protější sedačce jsme nefotili, vyfotili jsme jen jeho. Blitek je tam okolo něj i tak dost, aby bylo jasné, že se předávkoval. Doktor vám pošle zprávu na mail.“

„Díky, Michale.“

„Zajímavý je, že u sebe nic neměl, všechny kapsy prázdné, ani kapesník. Jenom placatici plachetničky.“

Kapitán pohlédl na nedopitý rum. Pokrčil rameny. „Ten tady v Plzni pije každý druhý, včetně mě, Michale, tak to vezmi aspoň na otisky.“

„A ještě něco, tohle jsme našli vtlačené do mezery mezi sedačku a opěradlo.“

Kapitán převzal průhledný sáček s nějakým kovovým válcem velikosti tlustého psacího pera. Zvedl ho na úroveň očí a chvíli ten válec zkoumal. Na jedné straně byl válec tupý, na druhé měl očko na karabinu. „Co to do prdele je? Nějaká hřídel? Útočný kolík?“

Technik se zasmál. „Možná anální kolík. Ne, vážně kapitáne, nemám tušení.“

„Dík, zavolej do vozovny, ať pošlou havrany.“

„A co s ním?“

„Co by, dáme ho k ledu.“

„Ale já myslel ten případ.“

„Ten taky.“

Aula šuměla. Nervózní prváci si chystali bloky, některé holky si před sebe vyrovnaly tužky a zvýrazňovače různých barev. Někdo kreslil po lavici, kluci vzadu hráli hry na compu.

Profesor vešel a studenti se ztišili. Došel ke stupínku a hlasitým hlasem, který se nesl celou aulou, začal německy přednášet. „Dieser Fach zur Kultur und Geschichte der deutschsprachigen Länder wird in 10 Vorlesungen geteilt und endet mit einem Examen, das aus einem mündlichen und einem schriftlichen Teil besteht.“

Jakub začal hledat propisku. „Ty vole, to už přednáší? To neřekl ani dobrý den?“

Týpek vedle něj si něco škrábal tupou tužkou na cár papíru. Pohlédl na Jakuba. „Ty vole, co říkal to poslední?“

„Nevím.“ odsekl Jakub. Konečně našel tužku. Spadla mu ale pod lavici, tak ji chvíli hledal. Němčina se s kadencí lehkého kulometu nesla sálem a rozechvívala okna. Jakub se narovnal připraven ke sprintu, přitáhl si blok.

...jetzt wissen Sie das wichtigste zu diesen Vorlesungen, wir können beginnen. In Zeit der...“

Sakra! pomyslel si Jakub, ztratil jsem linku. Pohlédl do poznámek svého souseda. První věta mu v půlce končila a pak si jen obkresloval čtverečky v bloku. S vyplazeným jazykem je detailně obtahoval. Jakub se otočil na druhou stranu, tam seděla nějaká holka. „Co říkal?“

„Neruš.“ Její pero šustilo po papíře a její těsnopis nešel přečíst.

Jakub zachytil další větu, než ji však dopsal, utekla mu další a další a opět ztratil celý kontext. Zkusil nepsat celé věty, ale dělat jen krátké poznámky. To bylo lepší, ale brzy mu bylo jasné, že druhý den mu útržkovité zprávy nebudou dávat žádný smysl.

...das hat schon Immanuel Kant in seiner Kritik der reinen Vernunft erwiesen, dass...“

To se nedalo. Rozhlédl se. Aula plná zoufalých prváků se snažila něco marně psát, část nerozuměla, část si domýšlela, část nestíhala a v sešitech vznikala hotový guláš. Jakub se začal soustředit, v němčině byl dobrý, přece tomu musí rozumět. Ty větné konstrukce ale byly tak dlouhé, završené neznámým slovesem na konci, že nechápal smysl. Začala mu hlava kroužit kolem. Pochopil, že tohle je marné, a odložil pero.

Profesor náhle na chvíli zmlknul a pohlédl směrem k Jakubovi. „Warum schreiben Sie nicht, Herr Kolege! Das wird alles im Test!“

Jakub se rozhlédl okolo, na koho že to profesor mluví, ale ostatní koukali na Jakuba. Jakub obrátil zrak na profesora. „Ja Sie! Sind Sie schon so gewiegt?“

Jakuba polil studený pot. Nerozuměl, na co se ptá. Polkl, chytil pero, přitáhl blok a připravil se jako na start sprintu.

Profesor pohlédl do svých poznámek a pokračoval. „In Königsberg, im Jahre 1870 war der bekannteste Werk...“

Jakub s nadějí zahájil první větu, ale opět mu utekla. Objal ho pocit beznaděje. Dělal, že píše. Bylo to úmorné. Brzy pochopil souseka a začal také obkreslovat čtverečky v sešitu. Nenápadně pohlédl na hodinky. Zmocnila se ho panika. Cože! Ještě hodinu a dvacet minut!

Kaluže se po dešti leskly. Voda ještě bubnovala v okapech a z večerní ulice byl slyšet mlaskot aut. Kapitán zamkl kancelář, seběhl schody a vpadl na ulici. Nasál svěží vzduch a spokojeně zastrčil cigaretu do koutku úst. Konečně padla. Několikrát škrtl zapalovačem, ale nic. Zkusil to znovu, opět bezvýsledně. Čínský šunt. Na červenou přeběhl Klatovskou a vpadl do prvního non-stopu.

„Máte zapík?“

Barman protáhl obličej. Přejel pohledem lokál a nahnul se kapitánovi blíže. „Já jsem čistej, pane kapitáne. Já už nedýluju.“

Kapitán si ho změřil, ale už si nevzpomněl. Kdyby si měl pamatovat každého šmejda v tomhle městě, tak má hlavu jako balón. „Nejdu dělat štáru, hlupáku, chci jen zapálit.“

Barman pohotově vytáhl zapíka a připálil mu. „Chcete kafe, pane kapitáne? Na účet podniku!“

Kapitán se rozhlédl. Pár ztracených existencí hrálo automaty, jinak prázdné. Ale tak bylo ještě brzo. Kdyby radní neměli firmy, které ty non-stopy vlastní, už dávno by to zavřeli. Jenže ty tady budou nadosmrti, kapitána hravě přežijí, pohádkový kšeft.

„Tak jo, jedno rychlý s sebou.“ Minul Belárku a nádraží Plzeň – jih a mířil z kopce na Petrohrad. Nikde nebyl koš, tak odhodil kelímek od kávy do křoví. V depu právě zatahovali šestnáctku trolejbus a projížděli s ním myčkou. Kdyby ho tak někdy umyli i uvnitř. Ale na to myčka neexistuje a ručně se na to každý vybodne. K čemu je lidem zvenku umytý trolejbus, když uvnitř se nedá dýchat? Raději šel kus pěšky, MHD byla utrpení.

Zastavil se na mostu, popotáhl cigaretu a pohlédl na Radbuzu. Spokojeně kouřil a sledoval špinavou vodu. Bílé pantografy čnely zpoza plotu k večerní obloze a trolejbusové depo vypadalo z dálky jako přístav. Osamocený rybář tupě hleděl na vlasec. Může tu sedět jen ze dvou důvodů. Zaprvé, nemá ženu a zadruhé, má ženu. Kapitán se usmál starému vtipu a vzpomněl si na Lenku. Úsměv mu zmrzl a přešel do výrazu zhnusení. Pohlédl na horizont. Vzpomněl si na mladšího syna. Kdyby aspoň David nenosil ty nechutný dredy, co z něho ta Lenka takhle vychová? Vnucuje lidem nějaké hloupé finanční produkty, místo aby dělal něco rozumného. Zahodil cigáro do řeky.

Na Mikulášském náměstí nasedl do dvanáctky, protože spěchal. Dávali zápas Barcelony. Trolejbus s ním házel ze strany na stranu, letěl úzkými ulicemi mezi zaparkovanými vozy. Kapitán přešel dopředu, protože vzadu to ukrutně páchlo. Nějaký bezďák se tam asi poblil pod sedačku na kolo a jak trolejbus topil, o to víc to smrdělo. Alespoň že netěsnými dveřmi profukoval čerstvý vzduch.

Ostrá rána probrala Jakuba z transu. Profesor hlasitě zaklapl svoji knihu a odešel. Studenti vydechli a aula začala okamžitě šumět. Jak byla ta věta? Co říkal o Kantovi? Kdo má ten odstavec o Královci? Studenti po sobě téměř křičeli. Jakub si protáhl krk a dal hlavu do dlaní. Tohle bylo v pytli. Na papíře pár nesrozumitelných vět a zbytek jenom kostičky.

Soused ho dloubl loktem. „Já jsem Jarda.“

„Jakub.“

„Hele, Jakube, mám kámoše spolubydlo z posledního ročníku, jdeme po přednášce na pivo. Vyzná se v tom a poradí. Ty vole, tohle se nedá. Jdeš s námi?“

Jakub bezmocně přikývl.

Na zahrádce bylo fajn, teplý babí podzim rozehříval mokrý asfalt a ulicí vanul lehký příjemný větřík. Studenti seděli u orosených sklenic s pivem. Stmívalo se a do šera se rozzářila první okna.

Jakubův kámoš měl sice oblek, jako by dělal někde manažera, ale jinak měl ohromný chumáč dredů na hlavě plné lupů a za nehty špínu. „Hele, vole, slyšel jsi, že do špekparku namontovali cajti kameru?“

„Kecáš!?“ vyhrkl Jarda. Špekpark se říkalo parku v Křížíkových sadech podle výmluvného oděru, který se vznášel nad skupinkami mladistvých kouřících tráv. Ta šla v Plzni sehnat na každém rohu.

„Fakt, vole, někde tam prej je na stropě v altánu. Vím to od svýho fotra fízla.“

„Ty vole, Davide, copá tady v tom policejním státě už si nemůžeš ani v klidu zahulit?“

„Ale tak to není přímo kvůli ganže. V noci tam chodí smažky a pak se tam válej stříkačky. A to víš, v parku se takový humáč lidem nelíbí.“

„No a na co kameru, vole, co si na takovém kriplovi vezmeš? Takových v Plzni je. Kradou, co se dá, a sjetý pak buší celou noc do automatů.“

Jakub seděl jako zařezaný a mlčky poslouchal ten plzeňský dialog. Půlce toho vůbec nerozuměl.

„To jo, ale ty stříkačky, to je fakt hegeš, to už si tam ani nemůžeš jít zahrát frisbíčko. Spadneš na zem a si hotovej.“

„Já bych to střílel tyhle fetky. Ty vole, řvou akorát v ulici, celou noc buší do automatů, a když pak zrovna nedýlujou, tak si chodí pro dávky. Bohužel ne pro ty ze samopalů. Není nad to si v klidu v parku ubalit špeka.“

Napili se piva. Dredař se obrátil na Jakuba a prohlédl si ho.

„To je můj kámoš z prváku, vole, potřeboval by pár rad. Vůbec to tam nedáváme.“ řekl Jarda.

Dredař pokýval hlavou a udělal Jakobovi nabídku. „Hele, kámo, za pětikilo ti povím celý tajemství, jak vystudovat.“

„Ty vole, Davide, to mám na celý týden!“ vyhrkl Jakub.

„Bez toho to studium nedáš. Fakt. Nekecám, dneska jsi to viděl. Já to mám na háku. Jsem v páťáku a do školy chodím minimálně. K tomu vydělávám dobrý prachy.“

„A kupuješ dobrý hulení,“ dodal jeho kámoš.

David se zakřenil.

Jakub si ostýchavě usrkl piva. Radši by si dal džus, ale to by byl zase pro smích. „Mně nejde o peníze, chci se něco naučit.“

Dredař se zasmál. „Jo, souhlasím. Ale to samotné nestačí. To jsi měl zůstat v Praze. Tady na té univerzitě spousta lidí z gymplu pohoří, protože nechápe, že to není o biflování ani o znalostech. A už vůbec ne o přednáškách. Musel bys úplně do krve nabiflovat každou větu z učebnice, abys prošel starým způsobem, a na to není čas.“

Jakub byl šokován. „A o čem to tedy je?“

„Máš tu pětibábu?“

Jakub si povzdechl a vzpomněl si na ekonomii. Hlavní poučka z ní zněla, investované peníze jsou lepší než utracené peníze. Vytáhl peněženku. „Mám.“

Dredař prohnětl bankovku mezi prsty se stejnou láskou, s jakou mezi prsty roloval papírky na jointy, a schoval ji do kapsy. „Takže pozorně poslouvej, Jakube. Teď to tak nevypadá, ale budeš potřebovat hlavně prachy. Možná ti rodiče dávají dost na studentský život a osamostatnění se, to ale nebude stačit. Brigády to ze začátku řeší, ale potom také ne. Já třeba dělám finančního poradce u OFB. Prodávám finanční produkty a jsem v tom fakt dobrý. Ale to předbíhám. Hlavní je, abys počítal s tím, že v dohledné budoucnosti nebudeš mít ani půlku času na studium.“

Jakub se zachmuřil. „No nevím, já jsem spíš studijní typ. Učení mě baví, přijel jsem kvůli němu.“

„To je jedno, i introvert potřebuje kundu a prachy. To je teď fuk. Máš rád ekonomii, ne?“

„To byl můj oblíbený předmět.“

Dredař se zakřenil. „Můj také. Tak ti to povím takhle, ber vysokou školu ekonomicky. Dřív se to bralo politicky, teď se myslí v číslech. Musíš maximalizovat výnosy statků za minimální vstupy.“

„To je jasné,“ řekl zklamaně Jakub, to znal dávno.

„Nádhera!“ zvolal rozjařený dredař a objednal si další pivo. „Minimální vstup je pro tebe doba strávená učením. Spousta pedagogů ti bude tvrdit, že máš neefektivně maximalizovat vstupy, tedy se poctivě drtit jako debil všechny ty sračky ze skript, které sami píšou. Jenže ti poctiví ve škole jsou nakonec ti nejméně úspěšní v životě a všichni učitelé na těch katedrách neumí nic jiného, tak učí. Stále to stejné bez osobního vývoje, a ještě v odrbaných kabinetech. Bez uznání, bez respektu, kariéry. Často i bez té kundy. Vyplývali všechno na vstupy a minimalizovali si tím výnosy. Prostě bankrot. Takhle skončit nechceš, ne?“

„Ne.“

„To je dobře. To bys teď jinak utratil prachy zbytečně.“

„Nechceš mi snad říct, že vysoká škola je na pytel?“

„Blázníš? Vůbec ne, já už studuji druhou. Ten papír potřebuješ, důležité věci si odtamtud odneseš, a tím, že budeš školu částečně obcházet, se naučíš víc věcí, než kdybys do ní chodil. A nasbíráš hromadu kontaktů.“

„Ale já chci věci dělat poctivě.“

Dredař se usmál. „To je správné, ale ani vysoká škola tak nefunguje, a nakonec s tím narazíš. Poctivost můžeš aplikovat jinde, třeba v práci, ale tady bude všechny jenom obtěžovat. Zpět k tématu. Maximalizování výnosů znamená všechno to, co ti vejska může poskytnout. Titul, prestiž, vzdělání, stáže, zahraniční pobyty, členství v akademickém senátu atd. Vše, co pracovní trh chce na pozici, kde s tebou nebudou orat. Abys maximalizoval výnosy při minimalizaci nákladů, musíš vědět, jak na to.“

Jakub se zachmuřil. „Tak už to řekni, to je jako když prodáváš nějaké hrnce důchodcům.“

Řidič náhle zatroubil na nějakého chodce a dupl na brzdu.

„Debile!“ ozvalo se z kabiny.

Kapitán sjel po mastné tyči dolů a praštil se loktem o další tyč. Zaklel.

Město utrácelo miliony za kampaně na akce proti úmrtí a zranění chodců – samozřejmě u firem spřátelených politiků a kamarádů – avšak zbytečně. Nevěděli, že řidiči, hlavně tramvajáci, tajně soutěží o šokovou dovolenou, tzv. šokovku. Za rok měli právo ze zákona si vybrat až pět dnů dovolené na odpočnutí od šoku v případě, že měli dopravní nehodu. Pět dní je dost, to se vždy hodí. Ovšem když jezdíte připraveni nabourat, ovlivní to váš úsudek a brzo i soudnost. Nejtvrdšímu jádru se říkalo svářeči. To od proudu jisker písku,

co tramvajáci tehdy přisypávali speciálním pedálem při brzdění mezi koleje a kola. Svářečem se stával ten, kdo pět let po sobě dostal každý rok šokovku. Kapitán to věděl od švagra řidiče. Je to umění nabourat tak, aby to byla cizí vina, a přitom brzdit jako o závod. Většinou to znamená jezdit hodně na doraz.

Kapitán vypadl na Božkově z vozu a měl chuť políbit matičku zemi. Těšil se na vychlazeného lahváče a pořádný fotbal.

Zazvonil mu v kapse telefon. Bohužel ten služební. Volal Blatný. Kapitán zaklel. „Slyším.“

„Čau, v tržnici u domu hrůzy rozkrájeli nějakého Vietnamce, můžeš tam sjet? Výjezdovka je na cestě.“

Dům hrůzy bylo lidové označení pro velký komunistický kulturní dům na nábřeží, který měl dost strašidelnou architekturu a vůbec k ničemu s nehodil. To, že ho jednou zbourají, byla dávno jasná věc, šlo akorát o to, komu připadne k podnikání ten lukrativní pozemek pod ním.

„Mám po službě. Nechal jsem auto i bouchačku na Klatovské a za deset minut začíná Liga mistrů.“

„Hele, já vím, že to je na píču, ale já tam nemůžu. Řeším na Slovanech ten přepadený non-stopáč.“

„Proč to nevezmou kluci z krajského ředitelství?“

„Hele, neptej se tak blbě. Sám víš, že tam mají teď nějaké problémy s kádry a ty máš super výsledky, plukovník to dal nám. Buď rád, že nás takhle protlačují. Vraždu už jsme tu ve městě dlouho neměli, nezapomeň mi pak napsat hlášení. Zatím čus.“

Kapitán znovu zaklel, tentokrát už sprostě. Koukl se, kdy mu jede další autobus zpátky. Osmnáct minut! Vztekle kopl do stojanu s jízdním řádem. Zastávka se zachvěla a koš se nahnul na stranu.

„Copa to děláte, pane?“ ozvala se stařenka na lavičce. „Nechte toho, nebo na vás zavolám policii!“

Kapitán popošel stranou, zapálil si další cigáro a sledoval, jak se jeho kouř ztrácí do mlžného oparu noci. Možná se ještě dožije i toho, že kouření na veřejnosti zakážou, ovšem herny, ty tu budou dál. Bylo by to logické, v představesntvu tabákových korporací nesedí místní radní, na rozdíl od heren.

Dredař se přestal smát a posunul se blíž. Ten zelenáč před ním to evidentně bral na lehkou váhu. Vzal si ale od něj prachy, tak mu to tedy řekne. „Základem je třetinový systém.“ řekl tajemně.

Jakub pár vteřin přemýšlel. „Co to je, vole?“

Dredař pořádně upil piva a usmál se. „To znamená, že třetinu se naučíš, třetinu opíšeš a na třetinu se vysereš. Na postup ti mnohdy stačí úspěšnost 60 procent, s třetinovým systémem to hravě dáš.“

Jakub pokýval hlavou. To mělo něco do sebe.

„Já s tím prošel už skoro dvě vejšky. Některé testy mívají přísnější kritéria, k tomu musíš zvolit ještě jinou taktiku. Pedagogové jsou líní od přírody jako kdokoliv jiný. Na rádoby prestižních školách, jako VŠE v Praze, se serou s devadesáti typy testů, tady v Plzni opakují několik stále dokola. Ty poznáš podle toho, že původně byly psané na psacím stroji a pak tisíckrát kopírované, nemají rovně řádky a ani bílou barvu papíru, jsou vystřihávané, skládané a zase kopírované. Tyhle všechny jsou dávno ofocené mobily s vypracovaným řešením na kolejním serveru, schované pod pornem ve složce XXX školačka. Heslo je školačka. Stojí za tím doslova celé generace předchozích studentů. Pokud dají do oběhu náhodou nové, je to smůla. Proto nikdy nechod' na první termín testů, pohořel bys a přišel o první pokus. Chod' na druhý, to už víš, do čeho jdeš. Udržuj si kontakty, abys věděl, co se děje. Budou se ti hodit i pak do života.“

To jsou kecy, pomyslel si Jakub. „Kdyby se to normálně naučili, neměli by problém.“

Dredař zatřásl hlavou. „To není tak úplně pravda. To poznáš sám. A pak na to stejně není čas.“

„A co ty ostatní testy?“

„Základem je třetinový systém. Ale rozhodující je znát povahu vyučujících. Předměty si vybírej podle toho, kdo je učí, ne podle obsahu. To, o čem se říká, že je dávačka, ber po podrobném prozkoumání, může to být i klam vyšších ročníků odehnat prváky od opravdové dávačky, kam je tlačěnka. Tam, kde dusí, nechod'.

Někdo odchází i při testu pryč, někdo nehlídá, někdo je zase jako pes. Nesedej si dozadu, to je začátečnická chyba, a ani dopředu. Kdo sedí ve předu je podezřelý už od začátku, protože to kromě šprtů a drzounů, co neumí lautr nic, a chtějí být jen vidět, nikdo nedělá. Dolní části auly se také říká údolí sviní, právě kvůli těm bonzáckým šprtům. Když si tam sedneš, nikdo kromě nich se s tebou už nebude bavit.

Zadní pozice obsazuj jen tam, kde to je dávačka, to je jediná výjimka. V ostatních případech znamenají smrt, protože profesor si stoupne právě dozadu, aby měl přehled a studenti ho měli za zády. Zadní lavice tak vidí jako první. Dozadu také chodí na straně, kde má katedru, přeci nebude v jeho letech pracně obcházet aulu. Takže se posad' doprostřed nebo víc ke kraji na úhlopříčně nejvzdálenější místo od jeho zadní pozice. Uprostřed je to

nejlepší, pokud těch zmrďů hlídá víc. Tohle celé platí, pokud máš třetinový systém, pokud ale neumíš vůbec nic, musíš tohle všechno ignorovat a sednout si za někoho a nebo vedle toho, kdo to fakt umí a není svině, bez ohledu na pozici. Nebo tam, kde jde použít tahák. Každý test tedy vyžaduje plánování jako před bitvou. Nejprve se musíš seznámit s terénem, s časem testu, protože v prosklených aulách můžeš využít výhodu slunce a jiné stavební anomálie učeben. Pak mrkneš na školačku, poklábosíš se mnou nebo s jinými mazáky a máš to v rukávu.“

Jakub seděl a přecházela mu hlava kolem. „A není snazší se to naučit?“

Dredař na něj pohlédl jako na hlupáka. „Na to není čas. Ani polovinu toho nebudeš v praxi potřebovat, jsou to sračky, kterými zaplácnou rozvrh, aby měli akreditaci a o čem žvanit za jejich ubohý plat. Hlavní je, zapsat si dobré předměty a vytvořit si rozvrh tak, abys měl co nejvíc volného času v kuse a neměl rozesrané hodiny přes celý pracovní den na různých částech města. To je to nejhorší, co se ti může stát.“

„A co ústní zkoušky?“

„Ústní už jsou těžší, zato bývají méně. Jsou náročnější na čas i na nervy pro obě strany. Zde je nutná kooperace se spolužáky. Musíš chodit na pivo do studentských barů hlavně kvůli informacím a navazování kontaktů. A taky balit holky, ale to se studia netýká. Tam, kde to nejde okecat, se dutý vlk samotář dlouho neudrží. Žádá si to kolektivní plánování. Musíte je držet ve stresu. Před ústní zdržovat hodinu, posílat spolužáky na konzultace, musí třeba vpadnout do kabinetu uprostřed zkoušky. Profesor se s nimi krátce pobaví, než je vyhodí, a to je čas na taháky. Nebo někdo zavolá učiteli. Pokud vás berou do kabinetu po dvou, je to paráda. Ten, co se připravuje, zpravidla může opisovat, ten, co je zkoušený, si třeba nechá zazvonit mobil, aby způsobil nějakou anomálii, při které není nápadné se nezvykle pohnout.“

„Já to s taháky neumím.“

„To nevádí. Důležité je na potítku popsat papír. Když nevíš k tématu, napiš, co se tam zhruba hodí z témat sousedních, chápavý učitel ví, že mu nahráváš a nahraje tobě. Přeci jen jde o čas vás obou a on chce být taky rozumně doma. Z prázdného listu nic nevykouzlíš. Málokdy tě pošlou na ústní znova, chtějí mít také všechno z krku.“

„A co seminárky?“

Dredař se rozzářil. „To je pohodička. Základem je literatura. Samozřejmě ji nebudeš číst. I kdyby ti trvalo přečíst jednu stránku za 5 minut, musel bys strávit měsíce jen čtením, abys mohl poctivě říct, že jsi přečetl všechnu doporučenou literaturu k předmětu. To se nedá a všichni to ví, důležité je pouze citovat. Vše, co píšeš do seminárky, musíš brát jako podání v tenise, musíš podat tak, aby jsi nenahrál na smeč. Když něco tvrdíš, ocituj to, ale někde záměrně část odůvodnění vynech. To je udička, na kterou se chytne ryba. Na to se tě určitě zeptají při ústní a ty nacvičenou, předem připravenou odpověď, můžeš zaplácnout čas, který by se v normálním případě obrátil proti tobě, když by se zeptali na něco, co nečekáš.“

Můžou se zeptat i na tu literaturu. Musíš znát stručný obsah knih a zhruba názvy kapitol, plus jednu nebo její část si nastuduj. Zeptají se na to, protože to, na rozdíl od tvé práce, také celé četli. Můžeš pak házet přesnými pojmy, co na tom, že to není přesně k tématu. Peďák a ekonomka není matfyz, všechno je provázané se vším. Nehádej se s nimi o obsahu, to nesnáší. Hodně ti pomůže akademický dvojhmat.“

„Co to je?“

„Ctrl C a Ctrl V. Ale musíš to dělat chytře,“ řekl dredař a vysunul z peněženky papírek. Naslinil ho. Z igeliťáku velkého jak Jidášův měšec vyndal chomáček ganžy a začal balit pořádného špeka. „Používej cizojazyčnou literaturu. Sám si ji překládej nebo zkus počítačový překlad, který potom dotvoříš. Nikdy to nepřeložíš jako původní překladatel a strojově je to tedy nedohledatelné. Ať porovnájí jakoukoliv tvoji větu, nenajdou shodu. Shodu najdou pouze ručně porovnáním obsahu odstavců. Musíš je tedy trochu zpřeházet. Musíš také vynechat citace a konkrétní jména, podle těch je elektronické dohledání snazší, a vložit citace z jiného textu ke stejnému tématu. Tak vybuduješ snadno hlavní text, stěžejní tvrzení ale ocituj z velmi důvěryhodné literatury, nejlépe někoho z katedry, stejně je jasné, že jelito v prváku na nic nepříjde samo a připrav se na protiotázky.“

Jestli je něco, co bys neměl na vejšce šidit, je jazyk. Oni ho vesměs neumí, a když budeš citovat zahraniční literaturu, samozřejmě na němčině ne německou – tomu by rozuměli – budou se stydět, že třeba tý francouzštině nerozumí, a nebudou se na to raději ze strachu ptát. Jazyk bude nutný i do praxe, na tom musíš zamakat, zatímco vše ostatní půjde s třetinovým způsobem samo.“

„Hm.“

„Musíš se angažovat, být vidět. Hlas se na vše dobrovolné. Snaha se počítá a vyhazovat od zkoušky předsedu studentského senátu je psychologicky těžší než neznámého studenta. Kapišto?“

„Jo.“ přikývl udiveně Jakub.

Dredař se strčil do pusy špeka a slastně poňuchal jeho vůni. „Ok, musím teď na hajzl.“ sebral ze stolu zapík a odkráčel.

Jakub se asi tvářil dost pochybovačně, protože ten jeho druhý kámoš se k němu naklonil a důvěrně sdělil: „Věř mu, on v tom umí chodit. Má dva tituly. Odjel na rok na Nový Zéland a měl to tak zařízený, lidi ho podepisovali na přednáškách, odevzdávali seminárky a testy a nikdo si ani nevšiml, že tu rok nebyl. To je ale vyšší level, ten tě dnes neučíme.“

„Hm.“

„Máš k tomu nějaký otázky?“

„Ne.“

„Bezva, kdyžtak bydlíme na borské koleji, pokoj 125. Musím teď také na hajzl, zatím čau!“

Jakub osaměl. První týden v Plzni a už byl bez peněz. Dredař měl pravdu, s prachy bude problém, ale mýlil se s tím načasováním. Přišlo to mnohem, mnohem dřív.

Horký lehce klepl do krabičky a pusou vytáhl vyčnívající cigaretu. Poplácal kapsy a uvědomil si, že nemá zapík. Zase ho zapomněl koupit, zatracená práce. Technik mu opět připálil. „To je pešek, že, kapitáne? Dvě mrtvolky v jeden den a oba z utlačované menšiny.“

Kapitán pohlédl na kusy Vietnamce v kaluži krve. Odřízli mu všechny končetiny, ale i nos a uši a místo nich připíchli jehlami prasečí uši a rypák. Mladý poručík by se na jeho místě poblil a dal výpověď, ale Horký byl otrlý, sarkasmem prosáklý polda ze staré školy. Popotáhl tabák, uvolnil si kabát a přidřepal si ke zbytku Vietnamce.

„Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel, pomalu ani česky se tu člověk nedomluví,“ pronesl policista za jeho zády.

Kapitán potáhl cigaretu. Ještě ani případ neotevřel, a už teď byl rozladěný. To bude spis na stovky stránek s nekonečnou řadou expertíz a výslechů rákosníků, upíše se k smrti. A pak ti novináři, nedají mu hyeny pokoj. Nesnášel ty ubohé lovce senzací ve vytahaných svetrech.

Pohlédl na fotografa. „To je nějaký druh rituální pomsty nebo co?“

Starý technik Michal pokrčil hlavou. „Nevím, ale nic tak šíleného jsem ještě neviděl, a to už jsem fotil i rozdrcené dělníky ve Škodovce.“

„Za žádnou cenu se to nesmí dozvědět novináři.“

„Mrtvolu neututláme.“

„Na tu kašlu, hlavně se nikdo nesmí dozvědět, že ten chlap byl na dílky jako dětská stavebnice.“

„Jasně, kapitáne. Mimochodem, toto měl u sebe.“

Kapitán pohlédl na fotku. Vietnamec tam, ještě živý, seděl s nějakou vietnamskou buchtou na motorce. „Kdo to je?“

„Asi jeho holka. Nevíme. Vypadají všichni stejně. Nikdo je tady nezná. Od nich se nic nedozvíte, drží spolu basu a raději dělají, že nic neví. Bojí se svých lidí. Vyslýchat je bude úplně marný. I kdybyste je potápěl v bambusové kleci do Radbůzi tak z nich nic nedostanete.“

Kapitán zamručel. Propletl se mezi visícími oděvy a vyšel před stánek na vzduch. Proč zrovna dneska se to muselo posrat, když hraje Barcelona. A ještě v této vietnamské tržnici mezi malým Tescem a domem hrůzy.

„Co s ním, kapitáne, taky k ledu?“ zeptal se notně pobledlý mladý poručík Kamil, který se raději držel opodál.

Horký zavrtěl hlavou. „Tohle musíme udělat předpisově, Kamile, seberte odtud, co se dá. Každý detail, každé zrnko rýže musí na expertízu. Zavolejte, ať pošlou kluky z laborky. Tlustoch ti pomůže. Zjistěte mi, z jakého prasete je ten rypák a uši. Druh, stáří atd. To ucho nebylo propíchnuté.“

„Propíchnuté?“ hlesl nechápavě Kamil.

„Propíchnuté, ty idiote, to znamená, že vepří z ucha nevisela cedule o očkování, takže jeho rypák veterinář nikdy neviděl. Je to prase chované načerno a taky načerno poražené.“ obořil se na mladého hloupého policistu. „Kde sakra vězí ten doktor?“

„Nemůžeme se mu dovolat, to víte, dnes hraje Barcelona.“

Kapitán zaskřípal zuby a něco zavrčel.

KAPITOLA 2

Další den po přednáškách stáli studenti před budovou a tupě tlachali. Jakub už jen čekal na vhodnou chvíli, kdy se rozloučit a upalovat do knihovny a pak rychle domů.

„Jdeš na pivo, Kubo?“

Kuba pokrčil čelo. „Ani ne, nechce se mi,“ odpověděl a v duchu sečetl svoje finance. Ne, když půjde na pár piv, utratí prachy za večeři. A hlavně utrácet prachy za chlast je marnost. Ovšem studovat ve městě piva, a nepít, je jako jet do New Yorku a ignorovat Manhattan.

„Pojď, vole, bude prdel.“

„Nechci, bude tam zahuleno, to nemám rád. Kromě toho píšu tu seminárku. A potom, zítra máme mini test.“

„Ty vole, Kubo, testy jsou na serveru, co se chceš jako učit? A na seminárku máme dva měsíce.“

„Chci ji vypracovat dobře, to téma mě zajímá.“

Jarda se zasmál. „Nedělej krávu a pojď s námi, budou tam holky.“

Holky, pomyslel si Jakub, to tam určitě bude lehce zrzavá Klára. „Tak jo,“ povzdech si. Nedokázal se ubránit tlaku kolektivu a kromě toho si potřeboval udělat kámoše. Ne kvůli volnému času, ten dokázal trávit sám, ale kvůli škole.

Jarda i ostatní se posadili ke stolu se zeleným propáleným ubrusem. Hospodský jim smetl do klína popel ze stolu a ihned automaticky přinesl všem pivo. Jakub na sklenici zděšeně pohlédl. Chtěl si dát kafe nebo čaj. Jarda si strčil cígo do pusy a nabídl Jakubovi.

„Ne, díky.“

„Ty nekouříš?“ zavrtěl Jarda nevěřičně hlavou.

Kluci chvíli chlastali a vedli machrovské řeči o tom, kdo má jakou holku a jak má studium pod palcem.

„Dáme fotbálek!“ vykřikl někdo. Jakub se zaradoval, alespoň změna.

„Má někdo drobáky? Já mám jen papírový kilo.“ Začali šmátrat po kapsách.

„Jakub má,“ řekl Jarda.

Jakub zavrtěl hlavou. „Mám tak na pivo.“

„Ale vždyť po přednášce v bufetu ti ta kráva vrátila snad dvě kila v drobných.“

Jakub udělal udiveného. „No jo! Vlastně jo!“ vylovil dvacku a hodil ji přístroje. Fotbálek se rozsvítil a kluci se vrhli k tyčím.

Jarda plácnul Jakuba po zádech. „Neboj, vole, pozvu tě pak na pivo.“

Jakub se křečovitě usmál.

Hra začala. „Dělej, braň! Útočím. Doprdle! Kurva! To je zmrď!“ Lokálem se nesly výkřiky, kterým nikdo nevěnoval pozornost. Jak dopil Jakub půl sklenice, už mu hospodský donesl novou. A další hra. A další! Nad fotbálkem se rozvoněla ganža. Hospodský to už psal snad i hráběmi. To nevypadalo dobře. Asi po dvou hodinách Jakub sebral tašku a rozostřeným pohledem přejel svoje kámoše. Holky samozřejmě nepřišly.

„Musím jít, chlapi, čus!“

„Co blbneš, vole, ještě jsme to nedohráli. A pak jdeme do Mefista. Holky asi dorazí až tam.“

Jakub se zbaběle omluvil na nějakou kravinu, jako že je pozdě, a rychle zaplatil. Vypadl z putyky.

Slastně nasál svěží vzduch. Byl přio opilý a našťvaný. Utratil tři kila, smrděl jako pes a ztratil minimálně tři hodiny na ztřejší test. Asi se vážně bude muset snížit k tomu, že bude podvádět a projde si ty testy na školače. V tu chvíli nenáviděl Jardu i jeho zpropadený kámoše. Kašle na ně! Kašle na všechny! Udělá to, jak se má! Dokáže to sám! A raději si večer přečte knížku.

Jak se tak coural domů na trolejbus, na zastávce ho zaujalo pár inzerátů. Brigády! Jak byl pod parou, strhl to všechno, narval do kapes, říhl si a zapadl to dvanáctky. Svalil se na sedačku. Četl si brigády. Uklízení. Vykládka. Pomocné práce na stavbě. Samá dřina za almužnu. Náhle ho cosi zaujalo. Hledáme spolehlivého člověka se vztahem k matematice. Bezúhonnost nutná. Výpomoc na pár hodin v týdnu ve směnárně. To je ono! Jakub neměl sice žádný vztah k matematice, ale raději si udělá vztah k ní než k lopatě. Tam se může i učit! Vítězoslavně se usmíval a pomalu usínal.

Paní vedle něj nasála pach přepálené putyky a pohoršena si sedla na druhou stranu autobusu. Zakroutila hlavou. To je hrozné ta MHD. Samý pobuda a alkoholik.

Jakub kráčel nočním Petrohradem domů. Byla to dost nebezpečná čtvrť. Večer celá zčernala a Jakub od tramvaje do domu chodil vždy s rukou v kapse položenou na noži

nebo na teleskopickém obušku. Podle toho, co měl, ale většinou nosil obojí. Oficiálně spadal Petrohrad pod východní předměstí, ale jinak to byla čtvrť sama pro sebe. Vybudovaná na konci 19. století pro dělníky z fabrik, železničáře a jiné proletáře. Dokonce přežila svůj zánik, když ji za doby komunismu tehdejší urbanisté chtěli nahradit pokrokovým panelovým sídlištěm. Možná i bourat se tam báli vyrazit.

Nejvíce nebezpečná pasáž však číhala těsně vedle vchodu do domu, tam, kde byl bar „Houškovka”. Název odvodili od stejnojmenné Houškovy ulice, ve které se bar i Jakubův byt nacházely.

Houškovka byl tehdy bílý bar, to znamená, že tam trpěli jen bělochy – na vchodu byste to napsané samozřejmě nenašli, ale uvnitř to dokázali tmavým vetřelcům rychle vysvětlit. Jakub se bál dovnitř nejen zajít, ale i jít okolo. Aby nemusel obcházet hloučky holohlavých svalnatců či blitky od opilců, chodil raději po protější „cikánské” straně chodníku a k domu se blížil vždy z druhé strany. Čas od času se to v baru nepříjemně semlelo, pravidelně několikrát za semestr Jakuba budil policejní maják před barem.

Proběhl tichým činžákem, chtěl se osprchovat, ale někdo nechal neumytou sprchu po svém onanování, takže Jakub si jen vyčistil zuby, div se u toho nepozvracel. Tušil, kdo to udělal, ale potřeboval se v novém bytě nejprve zorientovat a zjistit, kdo je kdo a jak na ně. Byl rád, že je z domu a byl ochoten podstoupit i takovýto hnus, jen aby nebydlel s rodiči. Opláchl se v podpaždí u umyvadla a padl do postele. Svět se s ním začal točit, občas se lustr i rozdvajil. Proč jen se nechal překecat, že půjde na pivo? Taková hloupost. Vyhozené peníze, od spolužáků se nic nedozvěděl a teď se trápil, že na zítra nemá naučeno.

Dal si budík na pátou ráno, snad něco ještě stihne dohnat. Zhasl. Zavřel oči, ale z bytu odvedle se náhle začalo ozývat hekání a nějaké nesrozumitelné výkřiky v cizí řeči. Do toho jako podkreslení se linul nějaký disko nápěv z 80. let.

Jakub zaklel. To si ten dědek ve vedlejší bytě nemůže pustit to porno do sluchátek, když je hluchý?

Narval si peřinu na hlavu, ale i přes opilost a tlustý polštář to uši rvoucí přehrávané hekání slyšel. Byl tak unavený, že nemohl vstát. Který kretén udělal tak tenké stěny?

Po půl hodině převalování v posteli hekání ustalo. Jakub slastně zavřel oči.

Zed' se náhle zatřásla novou náloží rozdělaných pornohereček a film začal jít od znova. Ten starej impotentní kretén to bude potřebovat pustit aspoň pětkrát, aby konečně mohl jít spát! Jakub vzteky odhodil peřinu.

Dal si tu práci, že se oblékl a vylétl na chodbu.

Zazvonil na dědka a čekal. Zazvonil znovu. Nic. Začal zvonit jako nepřičetný. Opět nic. Náhle se ozvaly jeho kroky, kukátko potemnělo. Zazvonil, opět nic. Uslyšel dlouhý sípavý dech za dveřmi.